

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President Editor: Joan Vall Clara.
Comercial: Eva Negre, Maria Àngels Taulats, Eduard Villacé i Josep Sánchez. **Webs i Sistemes:** Josep Madrenas (director) i Joan Sarola (Sistemes). **Recursos Humans:** Miquel Fuentes.
Administració: Carme Bosch. **Comunicació:** Albert París.

Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Keep calm

Salvador Cot

Els comuns fan soroll

Siguem realistes. Si el PSOE i Podem s'haguessin pres seriosament la taula de diàleg que van pactar amb ERC haurien hagut d'afrontar, des del primer moment, una reforma profunda de les estructures judicials i policials de l'Estat i haurien plantat cara, de front, a l'ofensiva de la dreta extrema i l'extrema dreta espanyoles. No només això, a Catalunya tant el PSC com els comuns estarien en plena operació de legitimació d'aquestes converses i del seu resultat. I, com a mínim, hi hauria hagut indults parcials –com els del PSOE a favor dels terroristes d'estat dels GAL– que permetessin que els presos polítics catalans recuperessin la seva llibertat.

Encara més, el govern espanyol hauria creat un canal de comunicació amb l'exili i hauria decaïgut l'obsessió judicial i mediàtica contra Carles Puigdemont. A partir d'aquest clima polític segurament s'hauria obert una oportunitat viable per a un nou tripartit passades les eleccions catalanes. Les converses

Els comuns callen que el govern més progressista del món mundial paga medalles als policies que van agredir els votants de l'1-O i compra tancs per als militars

avançarien, encara que fos a empentes i rodolons, i el debat s'estructuraria sobre l'oferta de l'Estat a una Catalunya espanyola, però autogovernada. Naturalment, l'ofensiva de la dreta nacionalista espanyola seria fortíssima, des dels mitjans fins al carrer, però no de passaria el que ja va passar amb l'Estatut dissortat de Pasqual Maragall.

Però no ha passat res de tot això. De fet, n'hi ha hagut prou amb quatre mesos per demostrar que l'estratègia de Pedro Sánchez és arribar a la setmana que ve. I després, igual. L'estètica progressista i plurinacional de la investidura no s'ha traduït en res, ni tan sols en un canvi de discurs respecte a l'estructura de l'Estat. A Catalunya fins i tot s'ha incrementat el soroll dels comuns contra el govern, intentant dissimular que el govern més progressista del món mundial és el que paga les medalles dels policies que van agredir els votants de l'1-O i compra tancs per als militars. En definitiva, ni hi ha taula ni hi ha diàleg. I, com deien els clàssics, no avançar és retrocedir.

La vinyeta

Fer

Ombres de primavera

Imma Merino

Una iniciativa d'una altra època

A la *Psicopatologia de la vida quotidiana*, Sigmund Freud va abordar els lapsus com una manifestació de l'inconscient en forma d'equívoc: la psicoanàlisi com l'última temptativa racionalista d'intentar explicar-ho tot. El cas és que, evidentment, no sabia dir si correspon a cap manifestació de l'inconscient el fet que, a l'ombra d'ahir, cometés un lapsus atribuït *La cartoixa de Parma* a Balzac. Tampoc no sé si és perquè acabava de llegir aquest nom entre els escriptors francesos traduïts al castellà per Consuelo Berges o perquè feia poc que havia fet una classe *on-line* en què, a propòsit de la mort de Michel Piccoli, explicava que l'actor va representar Frenhofer (aquell pintor condemnat al fracàs en qui s'han reconegut molts d'artistes) a *La belle noiseuse*, l'adaptació de Jacques Rivette de la cèlebre *nouvelle* de Balzac "L'obra mestra desconeguda". En fi, un lapsus que va quedar imprès. Vull pensar que m'ho perdonaran.

Comentava ahir que, havent-la llegit per primer cop en la meva joventut en la traducció al castellà de Consuelo Berges, he volgut rellegir la novel·la de Stendhal (que no de Balzac) en la catalana de Pere

“La iniciativa conjunta d'Edicions 62, La Caixa i la Generalitat va permetre publicar en català 'La cartoixa de Parma' de Stendhal i 50 grans obres de la literatura universal

Gimferrer (si ho faig una tercera vegada potser hauria d'intentar-ho amb l'original en francès) publicada a la MOLU. Aquesta col·lecció va ser una iniciativa conjunta d'Edicions 62 i La Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis de Catalunya i Balears (és a dir, La Caixa temps abans que es reconvertís en Cai-

xaBank i funcionés com tots els bancs, però volent rentar-se la cara amb l'Obra Social) dirigida per Joaquim Molas amb l'assessorament de Josep Maria Castellet i de l'escriptor que va traduir *La cartoixa de Parma*. A més, va comptar amb l'ajut institucional del Servei del Llibre del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya. Recuperant antigues traduccions i encarregant-ne de noves, la iniciativa responia a la voluntat de posar a l'abast del lector en català les grans obres de la literatura universal. Tenint continuïtat en una altra amb obres del segle XX, la col·lecció va publicar cinquanta títols del 1981 a 1986. A un preu assequible, amb una lletra petita i atapeïda, això sí, i amb una austera tapa tova verdosa en què a la coberta hi ha el dibuix de l'autor de l'obra corresponent (i, escrits en lletra grossa, el seu nom i el títol, mentre que, en lletra petita, hi ha el de la col·lecció i, a sota, Edicions 62 i La Caixa) i a la contraportada una nota biogràfica. Una iniciativa que sembla d'una altra època. Això quan no han deixat de ser necessàries altres d'equivalents. És com si s'hagués perdut alguna idea important.